

ligere til visse Tider var inde under Loven og til andre udenfor den, og en hel Mængde slet ikke faldt ind under Loven. Nu naas, saa vidt det er muligt, at alle Lønarbejdere er ulykkesforsikrede, og det er et stort Gode. Endvidere opnaaes, at Forsikringen altid er effektiv, idet Forsikringsrisikoen altid skal afgives. Den forsikrede er altsaa ikke blot forsikret, men han er ogsaa sikker paa at faa Forsikringssummen udbetalt, hvis han skulde komme til Skade. Der aabnes endvidere Adgang til ved Statens Hjælp at tegne frivillig Forsikring for de ubemidlede for at bruge et Udtryk, der nogenlunde passer. Det regner jeg ogsaa for et meget stort Gode. Endelig samles som sagt de forskellige Bestemmelser, som nu findes i en Række Love, i en enkelt.

Der har i Udvalget været fremdraget enkelte store Principspørgsmaal, der imidlertid ikke er bragte til nogen Afgørelse, fordi der indenfor Udvalget har været et stærkt Ønske om at faa denne Sag gjort færdig saa hurtigt som muligt, hvorfor man ikke har villet lægge den Hindringer i Vejen, selv om der i Loven vil være Bestemmelser, som man nok kunde ønske anderledes. Et af disse store Spørgsmaal er, om Staten ikke burde overtage al Ulykkesforsikring ved Oprettelsen af en Statsulykkesforsikringsanstalt. I Forbindelse med dette Spørgsmaal staar Spørgsmaalene om gensidige Ulykkesforsikringsselskaber og Aktieselskaber, som driver Ulykkesforsikring. Spørgsmaalet om en Statsulykkesforsikringsanstalt har været drøftet meget grundigt, hvilket findes omtalt i Betænkningen. Mange har haft Sympati for Oprettelsen af en saadan Anstalt, og meget taler ogsaa til Gunst derfor, men der kan ogsaa siges en Del derimod. Indenrigsministeren har lovet at lade undersøge ved Hjælp af Arbejderforsikrings-Raadet, hvorvidt der er Mulighed for, at en saadan Anstalt kan oprettes med Afvikling af de nu bestaaende private Selskaber, men paa den anden Side har der indenfor Udvalget været adskillige Medlemmer, som var Modstandere af Tanken, og af begge Hensyn har man frafaldet Ønsket om at stille positive Forslag i denne Henseende.

Et andet Spørgsmaal, som jeg ogsaa vil regne til de mere principielle, er, hvor vidt man i denne Lov skulde optage Erhvervssygdomme under Forsikringen. Det høje Tings Medlemmer ved sikkert alle, at visse Erhverv er mere farlige end andre og ofte medfører, at Udøverne paadrager sig en kronisk Sygdom, en saakaldt

Erhvervssygdom. En Mand, der f. Eks. arbejder i en Tændstikfabrik, kan faa Fosforforgiftning, en, der arbejder med Bly, kan faa Blyforgiftning. Der findes en lang Række af saadanne kroniske Sygdomme, som man kan kalde Erhvervssygdomme. Nu er der meget, der taler for, at der er samme Grund til at give den Mand Erstatning, der positivt ved sit Arbejde paadrager sig en Sygdom, som den, der kommer til Skade ved sit Arbejde. Om Sygdommen opstaar i Løbet af kortere eller længere Tid, eller den opstaar pludseligt, har for Arbejderen ikke meget at sige, han bliver lige saa meget Invalid ved det ene som ved det andet. Imidlertid har der ogsaa fra enkelte Sider været Modstand mod at optage disse Sygdomme under Forsikringen. Forskellige Medlemmer af Udvalget, til Dels ogsaa Indenrigsministeren, har ment, at de hørte mere hjemme under en Invaliditetslov eller en Lov om kroniske Sygdomme, og der er derfor ikke blevet stillet Forslag i den Henseende. Jeg vil imidlertid betragte det som en uafviselig Pligt for Samfundet ogsaa at komme disse Mennesker til Hjælp, som paadrager sig kroniske Sygdomme under deres Arbejde. De er akkurat lige saa daarligt stillede som de, der ved et Ulykkestilfælde kommer til Skade, og de har samme Krav paa, at Samfundet skal hjælpe dem.

Der er et andet Spørgsmaal, som ligeledes har været drøftet i Udvalget, nemlig Spørgsmaalet, om og i hvilket Omfang der skal tages Hensyn til det, som kaldes „grov Uagtsomhed“ eller „Beruselse“. Man har fra enkelte Sider ment, at hvis en Arbejder var kommet til Skade paa Grund af grov Uagtsomhed eller Beruselse, burde han intet Krav have paa at faa Erstatning. „Grov Uagtsomhed“ er imidlertid et Begreb, som der kan disputeres meget om; Forholdet er ofte det, at det netop er de raskeste og flinkeste Arbejdere, der gør sig skyldige i det, man kalder grov Uagtsomhed. Naar en Maskine er i Gang, og der f. Eks. springer en Drivrem af, og en Arbejder saa, for ikke at standse Virksomheden, lægger Drivremmen paa igen, medens Maskinen gaar, regnes det maaske for grov Uagtsomhed, medens det i Virkeligheden netop ofte vil være Udtryk for en vis Energi hos vedkommende. Derpaa kunde der nævnes en hel Række Eksempler, og derfor har der hos adskillige Medlemmer indenfor Udvalget været et stærkt Ønske om, at Udtrykket „grov Uagtsomhed“ skulde udgaa af Loven. Noget lignende gælder